Schubert András

Történetek a Bárkabárból

13. történet

Misi általában csak dél felé ment le a bárba, ugyan hét óra tájban már felkelt. Megreggelizett, átnézte a gépén a levelezését és a híreket, utána vette csak sorra a napi teendőket. Ezúttal is a kávéját kortyolgatva ült a gépéhez átnézni az e-maileket. Számlák, rendelések visszaigazolása, reklámok, hírlevelek – *business as usual*. De nini! Micsoda meglepetés! Egy levél Bélától.

Béla volt a bár előző tulajdonosa, amíg úgy nem döntött, hogy elhagyja az országot, és végzettsége szerint, orvosként folytatja pályáját valahol a nagyvilágban. Ekkor bízta a bárt az addig csak futó ismerőseként számon tartott Misire. Aligha kétséges, hogy mindkét döntése bölcsnek bizonyult.

Misi legközelebb csak akkor hallott róla, amikor Ildikónak, Béla hajdani élettársának segített, hogy Bélával újból egymásra találjanak. A nagy igyekezetben Misi is megperzselődött kissé, de józansága győzött, és később őszintén remélte, hogy Humphrey Bogart-i nagyvonalú félreállásával két jóravaló ember boldogságát segítette elő.

Béla sosem volt bőbeszédű, most sem volt az. Éppen Svédországban dolgozott, egy gyerekgondozási szabadságon lévő kollégáját helyettesítette. Megismerkedett egy kivételesen rokonszenves magyar társasággal, és ott hallotta, hogy keresnek egy pedagógust, aki az ott élő magyar családok gyerekeinek tartana foglalkozásokat a magyar kultúráról. Történelem, irodalom, földrajz, nyelv – természetesen mindez a gyerekek életkorához illő, játékos formában. Egy alapítvány finanszírozná a kezdeményezést – meglehetősen bőkezűen. Bélának azonnal eszébe jutott Misi, aki nagyszerű tanár volt, amíg csak úgy nem érezte, hogy az általa elképzelt tanári munkáját végképp el nem lehetetlenítik.

Misit váratlanul érte, és alaposan elgondolkoztatta az ajánlat, és hamarosan szerét ejtette, hogy szóban is megbeszélje a kérdést Bélával.

– Senkit nem fog zavarni, hogy egy szót sem tudok svédül?

– Ugyan már, a gyerekek magyarul beszélnek, és legalább az egyik szülő is. Az alapítvány ügyeit is magyarok intézik. Ők elintéznek neked minden adminisztrációt. Akivel még dolgod lesz, azzal pedig angolul tökéletesen elboldogulsz. Tudod, ezek a skandinávok nem túl bőbeszédűek.

– Akárcsak te. Akkor jól kijöttök egymással.

– Én? Én egy szószátyár vagyok hozzájuk képest.

A következő kényes kérdés a bár jövője volt. Béla ebben is igyekezett eloszlatni Misi aggodalmait.

– Nézd, kétségtelen, hogy ezt a helyet én álmodtam meg, de sok éve már, hogy rád bíztam, és te úgy vezetted, hogy én sem tudtam volna különben. Ezt köszönöm, de további elvárásaim nincsnek. Persze, arra gondoljál, hogy nem maradsz itt örökre – vagy persze ki tudja? – és ha visszamész, talán jól jön, ha újra beállhatsz a pult mögé. Nézz körül a törzsvendégeid között, én is ezt tettem, hátha találsz valakit, aki egy időre át tudná venni a helyedet.

Misi ezután napokig ilyen szemmel nézte a vendégeit. Törzsvendégeket és alkalmi vendégeket egyaránt. Sára asszony, a nyugalmazott rendőr alezredes nem jöhet számításba. A két bárpultlovag sem. A fiatal pár? Kizárt dolog. Még az egyszer itt nála helyszínelő Storcz hadnagy is eszébe jutott, aki tett egy futó megjegyzést ilyen irányú álmairól. De ezt aligha lehetett komolyan venni.

Adjon fel hirdetést? Annyi sötét gazember ólálkodik ebben a szakmában, jó lenne azokat elkerülni. Bízott jó szerencséjében. Nem egyszer alakult úgy az élete, hogy megoldhatatlannak látszó problémájára szinte véletlenül egyszer csak szembe jött a megoldás. Az ilyen véletlenek azért inkább azokat találják meg, akik kellően nyitottak és rugalmasak, és úgy látszik Misi közéjük tartozott.

Azon is törte a fejét, hogy ki fog majd zongorázni helyette. A bárt zongorabárnak ismerték, és Misi nem bánta volna, ha meg is őrzi ezt a jellegét. Ahhoz azonban, hogy olyan valakit találjon, aki kocsmárosként és zenészként is átvehetné majd a helyét, már aligha elég a szerencse, ahhoz már csoda kell. De hiszen olyat is jegyeztek már fel a krónikák.

Eszébe jutott Matild. Ő játszott a bárban még Béla idejében. Imponáló méretei és virtuóz játéka révén ideális boogie-woogie zongorista volt. Jó pár éve találkoztak utoljára. Misi kezét egy kisebb baleset érte, és egy ideig Matild helyettesítette őt a zongora mellett. Mint akkor kiderült, régi álmát legalábbis részben sikerült megvalósítania. Kislánykorában baletttáncos szeretett volna lenni, de be kellett látnia, hogy alkata erre nem teszi alkalmassá. Sorsa azonban úgy hozta, hogy zongoristaként egy balettintézet társulatához szegődhetett. Szűkre mért szabadidejében vállalt még egy-két vendégfellépést a bárban, de azután ezek is elmaradtak. Vajon mi lehet most vele?

Lesz, ami lesz, már hívta is a számát.

– Misi! – rikkantott bele Matild hangja. – Azt tudtam, hogy remek kocsmáros és zongorista vagy, de hogy gondolatolvasó is?!

– Tudod, akinek nincsenek saját gondolatai, az kénytelen másokét olvasni – ironizált Misi. – Feltételezem, hogy valamilyen szívességet szeretnél tenni nekem, mert azt el sem tudom rólad képzelni, hogy kérni szeretnél.

Matild egy kicsit meghökkent.

– Ezt vegyem biankó visszautasításnak?

– Jaj, dehogyis! Csak humorizálni próbáltam, de ez most nem jött be. Bocs. Szóval, miről jutottam az eszedbe?

– Talán inkább személyesen. Beugorhatok hozzád valamikor?

– Bármikor! Holnap nyitás előtt?

– Ott leszek!

Matild története alaposan meglepte Misit, és megerősítette, hogy igenis, néha érdemes reménykedni a csodában. Azt még a legutóbbi találkozásuk idején megtudta Matildtól, hogy kislánykorában a balett iránti olthatatlan szenvedélyében úgy tönkretette a szervezetét, hogy annak testi és lelki következményeit felnőtt koráig sem tudta kiheverni. A legújabb fejleményekről azonban Misi csak most szerzett tudomást.

– Tudod, az intézetünk a kocsmanegyed közvetlen szomszédságában van. Amikor a próbák késő estig húzódnak, én bizony betérek egyik-másik ilyen intézménybe egy kis lazításra.

– Nagyon jól teszed.

– Még az is előfordul, hogy leülök valamilyen lestrapált zongorához boogie-woogie-t játszani, hogy azt a műfajt se felejtsem egészen el.

– Nem fogod elhinni, de én meg néha zárás után, ha már tele van a fejem a sok tingli-tanglival, amit egész este játszottam, itt maradok egy kis Bachot gyakorolni.

Matild mosolyogva bólintott.

– Szóval, egy jó ideje már mindig ugyanabba a kocsmába járok.

Misi kíváncsian várta a folytatást.

– Egyrészt egy egészen jó állapotban lévő pianínó van benne – Matild egy kis szünetet tartott és mély levegőt vett.

– Másrészt? Találgassak?

– Nem szükséges. Igen, egy felülmúlhatatlan csapos is van a dologban.

– Most érezzem magam szakmai büszkeségemben megsértve?

– Na, azt ne tedd. Tudod, abban a kocsmában a vendégek nem koktél-különlegességekre vágynak. Viszont nem ritkák a … hmm … az impulzív megnyilvánulások. Ilyenkor Frédi kétméteres díjbirkózó alkatával helyre tudja tenni a dolgokat. Azt hiszem ilyen babérokra te nem igazán törekednél.

Misi egyetértően bólintott.

– Szóval, Frédi – gondolkozott el Misi. – És ő is felülmúlhatatlannak tart téged?

– Remélem! – mosolyodott el Matild. – Bár ilyen expliciten még nem hallottam tőle.

– Matild, igazán szívderítő a történet, és nagyon örülök, hogy elmesélted. De gondolom, nem csak az atyai áldást várod tőlem.

– Nem egészen, bár az sem árt. Röviden: mióta ez a kocsmanegyed olyan divatos lett, a tulajdonosok is vérszemet kaptak. Frédi kocsmájának is új tulajdonosa van, akinek egészen más elképzelései vannak a hely jövőjéről, és ebbe Frédi nem igazán fér bele. Meg amúgy is, a testalkatával ellentétben Frédi lelki alkatához nagyon nem illik ez a kidobólegényi szerepkör. Egy ideje már tervezgetem, hogy megkereslek, nem tudsz-e valahol egy neki való munkahelyet. A te ismeretségi köröd azért nem az a „mélyvízi" kocsmavilág.

Misi elmesélte Matildnak, hogy milyen döntés előtt áll, és mind a ketten hitetlenkedtek, hogy micsoda szerencsés véletlen sodorta őket éppen a legjobb pillanatban egymás útjába. A találkozás örömére le is ültek a pianínóhoz egy négykezesre, és megegyeztek, hogy hamarosan Frédivel együtt átjönnek megbeszélni a lehetséges jövőt.

Erre néhány nap múlva sor is került. Matild nem túlzott, Misinek időbe került, amíg teljes szélében és hosszában végig tudta nézni lehetséges utódját. A tekintete is igazolni látszott Matild véleményét: nem kocsmai verekedőre való tekintet volt. Ahogy körülnézett a nagyjából telt házas bárban, ez a tekintet azonban egyszerre elkomorult. Misi csodálkozva nézett abba az irányba. A két bárpultlovag ült ott, a bár talán legrégebbi törzsvendégei. Frédi azonban nem szólt semmit, és Misi sem gondolta, hogy faggatózni kellene.

A bemutatkozás formaságain túlesve Frédi azonnal beállt a pult mögé, és teljes szakértelemmel dolgozott Misi keze alá, Matild pedig a pianínóhoz ülve bebizonyította, hogy a „ballettkarrier" nem tompította el a boogie-woogie iránti érzékét. A vendégek örömteli meglepetéssel fogadták Misi új munkatársait; a két bárpultlovagon sem látszott semmilyen aggodalom vagy gyanakvás.

Frédiék zárás után is ott maradtak és segítettek a rendcsinálásban. Utána pedig sorra vették a bár esetleges átvételével kapcsolatban megoldandó és elintézendő kérdéseket. A beszélgetés során szóba kerültek a bár törzsvendégei is, és Misi nem állta meg, hogy rá ne kérdezzen Frédi furcsa pillantására a bárpultlovagok láttán.

– Ismered őket? Bevallom, évek óta minden nap itt vannak, de jószerivel a nevüket sem tudom.

– A nevüket én sem. Csak azt tudom, hogy időnként a mi kocsmánkba is betévedtek, és olyankor mindig valami zűr követte a látogatásukat. Bizonyítékom nincsen, hogy bármilyen közük lett volna hozzá, de ez olyan rendszerességgel történt, hogy az már aligha lehet véletlen.

– Zűr? Milyen zűrre gondolsz?

– Hát ez az! Hol ilyen, hol olyan. Egyszer rendőrségi razzia, máskor kocsmai verekedés. Olyan is volt, hogy felháborodott feleségek erőszakosan követelték, hogy tiltsuk ki a férjüket a kocsmából.

– És a két fickó mindig ott járt előtte.

– Ne hidd el, ha nem akarod, de igen.

– Miért is ne hinném? De ha ez téged megnyugtat, itt még sohasem tapasztaltam hasonlót, pedig jó pár éve vezetem ezt a kocsmát.

Misinek azért eszébe jutott, hogy a fogadási csalásokban bűnösnek talált vendége, a „professzor úr" ügyének felgöngyölítése során a két fickó, és főleg egy akkor feltűnt harmadik társuk is gyanúba keveredett, de végül is az ő szerepük tisztázódni látszott. Misi természetesen – egyelőre szóban – bemutatta Frédiéknek Sára asszonyt is, és megígérte, hogy feltétlenül beszámol neki Frédi furcsa tapasztalatairól. Az ő véleményében azután feltétel nélkül meg lehet bízni.

Másnap Misi első dolga volt, hogy közvetlenül nyitás után, amikor még Sára asszony volt az egyetlen vendég, elmeséljen neki mindent. Amit Sárától megtudott, az nem volt egészen új, bár így talán még nem állt össze Misi fejében. A két férfi szenvedélyes játékos volt. Régebben fogadóirodákban, később már főleg az interneten fogadtak. Egyenként nem nagy tétben játszottak, de összeségében jelentős összegek forogtak kockán. Szenvedélyes vitáik tárgya is általában az esélyek latolgatása volt. Ezáltal kerültek bele annak idején a „professzor úr" ügyének látókörébe is. Ők mindig a törvényes keretek között maradtak, de kétségtelenül voltak kapcsolataik a törvény határain kívül mozgó személyekkel is. Időnként közvetítő szerepre is vállalkoztak; ez lehet a magyarázat a megjelenésüket követő „sajnálatos eseményekre" is. A kellemetlenségek elkerülésére néha a rendőrség számára is végeztek közvetítő vagy éppen információszerző tevékenységet. A Bárkabár volt második otthonuk (ha egyáltalán volt első), ezért nem meglepő, hogy itt igyekeztek elkerülni minden feltűnést.

Remélhetőleg ez Frédit is megnyugtatja majd.

Amikor Misi bejelentette vendégeinek, hogy egy időre – és ki tudja, mennyi lesz ez az idő? – átadja a Bárka kapitányságát Frédinek, ezt őszinte sajnálkozás és számtalan szerencsekívánat követte. Mivel Frédit már

néhány alkalommal megismerhették, bíztak benne, hogy megfelelő kezekbe kerül a bár. Matildra pedig ugyan kevesen, de voltak, akik még emlékeztek a Misi előtti időszakból.

Misi másnap már be sem ment a bárba. Így azt sem tudhatta meg, hogy a két bárpultlovag helye üresen maradt, és nem is jöttek vissza többé. Hogy ebben Frédinek, Sára asszonynak, esetleg Matildnak vagy valami egészen másnak volt szerepe, arról sejtelmünk sincs.

Matildnak mindenesetre este az az ötlete támadt, hogy – ki tudja, miért? – Erkel Hunyadi indulójára rögtönöz egy boogie-woogie-t: „Meghalt a cselszövő…”

hunyadi boogie.mp3